

растриванието веднѣждъ, дваждъ и триждъ, та не вѣрвамъ да ти е подѣйствовало растриванието съ това мазило. Сжщъ шарлатанинъ, билеринъ — негодникъ!

Главата ми бѣ отегнала, ушитѣ ми пицяху отъ дѣйствието на хивинтъ, не ми се говореше и слушаше, за това оставихъ го на волята му и му отговаряхъ лаконически.

Кибритовъ ме слушаше съ напряжено внимание и съ пѣкакво си прѣсторено съболѣзпование въ лицето. Слѣдъ всѣкой мой какъ отговоръ той като че продължаваше да слуша, какво ще му донскажъ още; нѣ като видѣ и разбра, че не ми се говореше, той си поправи очилата и ми каза съ приятелски тоинъ: Тежко ти е, нали? Не ти се говори дори?

Да, отговорихъ.

— Разбира се, боленъ человекъ. Въ болѣстѣта си человекъ става мълчаливъ, капризенъ и нищо не му угажда; ала . . . Той недовърши мисльта си и неочеквано обърна разговора.

— Я ми кажи, кой те лѣкува, сир. кой ти е докторътъ?

Владео отговорихъ, добъръ человекъ е и отличенъ докторъ.

— Гмъ! Разбира ли поне отъ занаята си?

Не само разбира, ала играе си дори съ вѣщината и ускуството си.

— Гмъ, русски възпитаникъ, нали?

Училъ се е въ Европа, дипломиранъ е.

— А Россия не е ли въ Европа?

Не се припирамъ.

— Ученикъ на Ополцера, нали?

Не знамъ, нѣ е опитенъ докторъ.

— О, навѣрно е босъ, увѣрявамъ те, шарлатанинъ и бонски скиминъ! Я остави тие билери на страна. Искашъ ли да се изликувашъ завчасъ, азъ мога да ти услужа, та слѣдъ обѣдъ или най-късно до утрѣ заранъ да бъдешъ здравъ и да приемъ пиво заедно?

Гдѣ тоя Господъ, отговорихъ.

— О, бѣди увѣренъ, че ще те исцѣрижъ и ще станешъ добръ, дори отъ желѣзото по-ягкъ; за това нѣма, освѣнъ да ми се прѣдадешъ и да ми слушашъ наставленията.

Нима, разбирашъ отъ медицина?

— Кой? Азъ ли? Нѣй че не разбирамъ! Та отъ що не разбирамъ азъ? Разбирамъ, господине, и което разбирамъ, разбирамъ го добръ, ще видишъ и ще се убѣдишъ лично. Може би, азъ разбирамъ несравнено повече отъ всѣкого Вълка